

RECENSION



Originaltitel Les amours imaginaires
Svensk titel Hjärtslag
Regi Xavier Dolan
Producent Xavier Dolan, Carole Mondello & Daniel Morin
Manus Xavier Dolan
Foto Stéphanie Anne Weber Biron
Roller Monia Chokri, Niels Schneider, Xavier Dolan, Anne Dorval m fl.
Kanada 2010
Längd 1 tim 37 min
Censur från 7 år
Distributör Folkets bio AB

Xavier Dolan i *Hjärtslag*

Hjärtslag

"Three is a crowd", brukar det ju heta. Detta blir Marie och Francis smärtsamt medvetna om när de båda vännerna blir förälskade i samma kille. Målet för attraktionen är guldlockiga Nicolas, nyss inflyttad från landet med en bokhylla fylld av franska poeter och expressionismålningar på väggarna. Vi följer när Francis och Marie har sina pubertala bråk, undvikande manövrar och oblygt försöker vinna Nicolas' gunst.

Kanadafranska Xavier Dolans andra film är ett smörgåsbord av influenser där man kan spåra vartenda pålägg. Hejdlösa referensfester kan vara både fantastiska och enerverande. Indiesnackisen *Hjärtslag* lägger sig någonstans på gränsen mellan irriterande estetikkoketterande och ett rasande skickligt auteurpaket. Denna kärlekstriangel är tydligt påverkad av en rad stickprov från filmhistorien. Lite Woody Allen, mycket Jean-Luc Godard, en näve Pedro Almodovar, Gregg Araki-passningar, bitterljuva Wes Anderson-stänk och säkra konstfilmskort som Jean Cocteau och Kenneth Anger. Så här går det att fortsätta i oändlighet.

Allra mest är *Hjärtslag* en uppdaterad *Jules & Jim* för hipstergenerationen.

Självmedvetenheten dras dock ut in absurdum och det är ibland svårt att ta den här stilistikkavalkaden på allvar.

Dolan vill träffa oss rakt i hjärtat men drar ut på det essentiella och träffar någon decimeter bredvid. Personligen tyckte jag han lyckades betydligt bättre i debuten *I killed my mother* från 2008. Här bars känslorna som tatueringar på ärmarna och visade upp en imponerande direkthet. Som ett emotionellt slag i ansiktet och magen vägrade filmen bli blodig. Resultatet är en av senare års bästa moder/son-relationsskildringar.

I *Hjärtslag* är allt bildskönt och framför allt vackert i överkant. Mäniskorna är vackra, kläderna är vackra, färgerna är vackra och till och med kärlekens kranka blekhet är vacker. Det som gör ont ska helst smärta, men karaktärerna här är så kära i sig själva att när de går omkring i slow motion till obskyra chansons vill man hellre skrika posörer än gråta en skvätt.

Dolans film är långt ifrån bara en utstuderad fest för ögat. Det är även en imponerande nerdykning i passion, tyst svartsjuka och sexuell tillhörighet. Regissören är helt klart en begåvning som besitter ett djup som i framtiden definitivt kommer tillfredsställa fler fans än modetidningar, storstadskids och ledsna män med 20 poäng filmvetenskap på kontot.

Fredrik Söderlund